

Onderstaand verhaal gaat over Martien van den Biggelaar, mede-oprichter van voetbalvereniging Boskant, overleden op 14-12-2016.

Het is geschreven en voorgedragen door Bert van de Wijdeven, neef van Martien, op het afscheid van Martien.

Ome Martien

Hij was eigenlijk een beroemde Boskanter. Een beetje zoals dat is met Sinterklaas: Martien van den Biggelaar, wie kent hem niet. Ridder in de orde van Oranje las ik op zijn oorkonde, in de zesde ring of zoiets. En een paar jaar geleden was er zelfs een vraag bij de Rooise Quiz over hem: Of het Martien Biggel was of Marte Big. Ik werd die avond door half Rooi gebeld, maar had geen idee, voor mij was het gewoon Ome Martien, peetoom en buurman.

Een van mijn eerste herinneringen is dat we samen gingen vissen op de Lege Winkel. Daar had ie een geheim stekkie, misschien was het wel verboden, er stond wel een bord, maar dat was niet voor ons zei hij dan. Ik denk dat bijna niemand weet wat of waar dat is, maar het is er nog steeds, met bord, ik kom er nog regelmatig. Het is er schitterend, midden in de natuur en midden in Rooi. Hij was een goede leermeester: een angel aan de draad maken, aas van mik met vanillepoeder, een mastworp leggen, geduld hebben, vogels leren kennen.

Ik herinner me ook nog het grote groene kippenhok dat vroeger bij de winkel stond. Daar stonden alle jonge Boskanters rond Sinterklaas met de neus tegen de verlichte ramen te kijken naar het speelgoed dat er lag. Dat was allemaal van Ome Martien en Tante Toos. Ze hadden toen nog een klein winkeltje en het kippenhok was de etalage. En ze hadden een spionnetje in de deur. Er was ook een groot werkhok, waar heel zuinig met

het gereedschap werd omgegaan en waar alles heel netjes geordend was. Voor een 'Wijdeven' was dat een hele ontdekking, dat dat ook kon, zo netjes.

Later was er de grote winkel. Er was een feestelijke opening, met kleurplaten op school. Kei trots waren we. Het was ook niet zomaar een winkeltje, hartstikke hip, met heel grote ramen en een houten pergola, met grote witte letters erop. Rechts de pannen en links het gereedschap, spijkers en schroeven. Martien bracht ook gas weg naar de boeren en wij moesten elke maand de folders rondbrengen. En als er eens iemand werd overgeslagen, dan wisten we dat meteen de volgende dag. Toen belden mensen nog dat ze geen folder hadden gehad.

Hij was een van de weinigen met een telefoon - ik weet het nummer nog, 2340. Als ie dan over het pad kwam gelopen dan was het meestal niet pluis, dan moest ons moeder weer mee naar de winkel om te horen dat het op school niet helemaal ging zoals het hoorde.

Ik herinner me ook nog dat als onze vader hout ging kappen in het bos, dat ie altijd eerst bij Ome Martien langsging om te vragen of dat goed was. Koffie erbij en Ome Martien zei dan altijd dat het goed was. Niet dat Ome Martien iets met dat bos te maken had, maar als er iemand moeilijk zou doen, kon hij altijd zeggen dat hij het gevraagd had. Het waren soms echte kwajongens. Dat waren ze ook als ze één keer per jaar een ijstaart gingen halen in de kantine met nieuwjaar. Een ijstaart halen betekende eigenlijk heel veel 'jonge klare' drinken en op de terugweg ging Ome Martien dan belleke trekken bij Annie van Kol. Hij was toen ergens rond de 50, denk ik.

Martien was vroeger een soort cabaretier. Trad op op bruiloften en partijen en dat deed ie met veel passie en vakmanschap. Hadden ze drie keer feest zei ie zelf altijd: vooraf een avond om te bespreken, dan het feest zelf en dan nog een keer afpruven. Heel mooie stukjes, gedichten, verhalen. Ik heb een keer mee mogen maken hoe hij dat voorbereidde: als een echte prof. Timing, woordkeuze, ritme, aan alles werd gedacht. Ik kan het niet zoals hij, maar ik heb er veel van geleerd. Op onze eigen bruiloft, ik was toen fysiotherapeut, had ie voor mij een spreuk bedacht: 'en dan klonk het door dun hert, strijken, strijken, strijken Bert'. Onze vrienden hebben het er nog altijd over.

En onze kinderen hebben het nog altijd over de eendjes. 'Ome Martien, dat is toch van de eendjes.' Daar moesten ze altijd gaan kijken als ze bij Oma waren. Wat was Martien trots op die mooie vijver. Hij kon met zijn broedmachine iets met eendeneieren wat weinigen konden, helemaal zelf uitgedokterd en bedacht. 'As ge iets per se wilt, dan moet ur gewoon aan beginnen, goed rondkijken en dan kande un hil end komme', dat was zijn motto. Een wijze raad.

Ze hadden het erg naar hun zin toen ze daar woonden in de winkel. Klein maar fijn, met het hondje op schoot, de kanarie in de kooi, de bascule in de gang en een boek op tafel. In die tijd was er ook tijd voor verhalen. Het was een genot om dan op de koffie te gaan. Als je daar was en je vroeg hem: 'Hoe ging da nou eigenlijk, Ome Martien ...?' Nou dat was dan het sein voor verhalen, over de voetbalclub, over den oorlog, over visavonturen, over zijn eenden, de natuur, de winkel, de school, den Boskant. Mooie verhalen, met een begin, opbouw en vaak een verrassend einde. Als je ze al eens had gehoord, dan viel op dat hij ze niet zomaar vertelde, er was over nagedacht en met veel zelfspot.

'Toen heb ik toch een stom streek uitgehaald' was dan het begin. Zoals bijvoorbeeld toen hij trainer was en hij op de televisie iets heel moois had gezien. Dat zou hij ze in den Boskant wel eens gaan leren. De spits dribbelt de bal tot aan de zestien en maakt dan een schijnbeweging, gaat naar rechts, maar laat de bal liggen. De verdediger trapt er in en gaat mee met de spits. Een speler die achter de spits loopt

haalt uit en knalt de bal met alles wat ie heeft op goal. Hij had het een keer of drie uitgelegd en daar gingen ze. Martien was zelf de verdediger. Maar de spits die maakte een waardeloze schijnbeweging en liep zomaar een beetje naar rechts. Dus Martien dacht: daar trap ik niet in, das niks, ik blijf gewoon staan. De speler die moest trappen die dacht maar aan één ding: zo hard mogelijk schieten, en dat deed ie. Het heeft een half uur geduurd voordat Martien weer bij zijn positieven kwam en toen koos ie toch maar voor een andere oefening.

De laatste jaren, toen Toos er niet meer was, begon hij zijn verhalen steeds vaker met: 'Ja dan moet ik eens goed prakkezeren, het is in die bovenkamer niet meer wat het is geweest.' En toen ik op een keer tweeé mooi geschreven kaarten op één verjaardag van hem kreeg, was dat een veeg teken. Later op Odendael werd het langzaam stiller en stiller. Afgelopen zomer zaten we nog een keer samen buiten op het terras, eigenlijk niet zoveel te zeggen. Toen ik daar een vogel flink hoorde fluiten, en zei: 'Hurt dieje malder daar eens tekeer gaan' keek ie me in een keer heel helder aan met zo'n blik van 'is alles toch nog voor niks geweest' en zei zachtjes: 'dat is een lijster denk ik'. De natuur zat heel diep in zijn vezels, dat was duidelijk.

Die beroemdheid van Ome Martien zal langzaam slijten, denk ik. Zo gaat dat nu eenmaal. En het lintje moet weer terug naar de kanselarij. Maar de wijsheid en de verhalen die we allemaal hebben meegekregen, die zullen blijven. Das zeker.

Martien, hartstikke bedankt!

Bert van de Wijdeven
20-12-2016 op het afscheid van zijn Ome Martien